

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 lutego 2014 roku easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od W. Z. na swoją rzecz kwoty 427,60 zł wraz z odsetkami od tej kwoty od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania w tym kosztami zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powód wskazał, iż pozwanego (...) Bank Spółka Akcyjna łączyła umowa bankowa na podstawie której bank oddał do dyspozycji strony pozwanej środki pieniężne w ustalonej wysokości, natomiast strona pozwana zobowiązała się do zwrotu udzielonej jej kwoty pieniężnej wraz z odsetkami w ustalonych terminach spłaty. W. Z. nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego bank wypowiedział umowę. (...) Bank Spółka Akcyjna zawarł z easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty umowę przelewu wierzytelności, cedując na rzecz powoda całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwanego z wierzycielem pierwotnym. (pозew, k. 5-9).

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w dniu 23 kwietnia 2014 roku wydał postanowienie w którym stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W.. (postanowienie, k. 11).

Korespondencja zawierająca odpis pozwu oraz zawiadomienie o terminie rozprawy adresowana do pozwanego została zwrócona wobec dwukrotnej prawidłowej awizacji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie umowy z dnia 21 sierpnia 2013 roku easyDEBT Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawartej z (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą w W. nabył wierzytelność w stosunku do W. Z.. (wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, k. 18, umowa przelewu wierzytelności, k. 25-28, załącznik do umowy-wykaz wierzytelności, k. 19).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dokumentów oraz dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy albowiem żadna ze stron nie zakwestionowała ich prawdziwości, a Sąd analizując zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dopatrył się okoliczności mogących skutkować powstaniem wątpliwości co ich prawdziwości.

Nie wniosła nic do sprawy kopia wezwania do zapłaty wystosowana do W. Z., gdyż powód nie przedstawił żadnych dowodów na to, aby pozwany otrzymał niniejsze wezwanie. (wezwanie, k. 31).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo, jako nieudowodnione, podlegało oddaleniu.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c., strona wywodząca z danego faktu skutki prawne powinna fakt ten udowodnić. Przyjęty przez ustawodawcę system kontradyktoryjnego procesu cywilnego oznacza, że strona prowadzi proces na własne ryzyko, w tym będące elementem procesu postępowanie dowodowe, gdyż przepis art. 232 k.p.c. stwarza Sądowi jedynie możliwość, a nie obowiązek, dopuszczenia uzupełniająco dowodu nie wskazanego przez strony. W obecnym stanie prawnym strona postępowania nie może braku swojej aktywności, inicjatywy w toku procesu, w tym w szczególności w zakresie postępowania dowodowego, usprawiedliwiać skierowanym wobec Sądu zarzutem braku działania z urzędu w kierunku wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy (Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 20 września 2006 roku I ACa 394/06).

Zważyć należy, iż na podstawie art. 232 k.p.c. strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, jeśli więc strona nie przedstawia dowodów to uznać należy, iż dany fakt nie został wykazany / udowodniony. Wprawdzie przepis ten zawiera też postanowienie, iż sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę, jednakże jest to tylko możliwość a nie obowiązek” (wyrok SN z 11 lipca 2001 roku, sygn.

akt VCKN 406/00), gdyż „rzeczą sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach w myśl art. 3 k.p.c., a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie - art. 227 k.p.c. - spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (tak wyrok SN z 17 grudnia 1996 roku, sygn. akt I CKU 45/96).

Dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym. Sąd nie egzekwuje od strony aktywności w sferze dowodowej, co oznacza, iż sąd nie może nakazać czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu. Stronę mogą obciążyć ujemne następstwa jej pasywnej postawy, fakty nieudowodnione zostaną pominięte i nie wywołają skutków prawnych z nimi związanych. Ciężar dowodu wskazany w art. 6 k.c. dotyczy także wykazania związków występujących pomiędzy faktami, a w szczególności związku przyczynowo-skutkowego, czyli że jeden fakt stanowi skutek drugiego faktu.

Przepis art. 6 k.c. wskazuje podmiot zobowiązany do udowodnienia faktu, natomiast ocena, czy wywiązał się on w istocie z tego obowiązku należy do sądu (orz. SN z dnia 8 listopada 2005 r., I CK 178/05).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy uznać należy, iż ciężar dowodu spoczywa na powodzie, który z faktu istnienia pomiędzy pozwanym a (...) Bank S.A. z siedzibą w W. wywodzi skutki prawne. Dlatego powód winien wykazać istnienie stosunku prawnego, z jakiego wywodzi swoje roszczenie o zapłatę, poprzez złożenie dokumentów potwierdzających istnienie zobowiązania pozwanego względem pierwotnego wierzyciela, od którego powód nabył wierzytelność.

W ocenie Sądu złożenie jedynie umowy przelewu wierzytelności zawartej pomiędzy pierwotnym wierzycielem a powodem nie stanowi dowodu na istnienie dochodzonego w pozwie roszczenia. Powód nie wykazał istnienia roszczenia tak, co do zasady jak i wysokości.

Sąd dzieląc wyżej zaprezentowane stanowiska Sądu Najwyższego, stanął na stanowisku, iż powód nie wywiązał się należycie z ciężącego na nim obowiązku dowodowego w zakresie wykazania zasadności powództwa i wysokości powództwa.

Na marginesie dodać należy, iż Sąd w pełni podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uzasadnieniu uchwały z dnia 7 października 2009 roku sygn. III CZP 65/09 zgodnie z którym oznacza to, że samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Należy pamiętać, że fundusze mogą nabywać wierzytelności od różnych podmiotów, a nie tylko od banków krajowych, których pozycja w zakresie wiarygodności wystawianych dokumentów jest wyższa. Nadmierne rozszerzenie domniemania wynikającego z art. 194 u.f.i. prowadziłoby do pogorszenia sytuacji dłużników (lub domniemanych dłużników) względem funduszy. Regulacja przewidziana w art. 194 u.f.i. stanowi wyjątek od zasady swobodnej oceny dowodów i podlega ścisłej wykładani. O ile należy przyjąć, że wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego lub szerzej - do wykazania istnienia wierzytelności w razie zaprzeczenia przez pozwanego jej istnieniu, konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów. Konkludując, domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

-odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.